SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCIX. No. 55. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, MARCH 21, 1992. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 21-го БЕРЕЗНЯ 1992. Ч. 55. РІК XCIX.

УКРАЇНСЬКІ ВІЙСЬКА ОХОРОНЯЮТЬ КОРДОН З МОЛДОВОЮ

Київ (УНІАР). — Тут 17-го березня, у зв'язку із загостренням ситуації у прикордонних з Україною районах Молдови, Президент України Леонід Кравчук наказав посилити охорону державного кордону України, встановивши тимчасово особливий режим у межах 50-ти кілометрів від державного кордону з Республікою Молдова.

Державний комітет у справах охорони державного кордону України, міністерство внутрішніх справ, Національна Ґвардія, Служба Національної Безпеки і Держравний Митний Комітет України отримали вказівку організувати охорону державного кордону з Республікою Молдова, з метою захисту недоторканости території України, безпеки її громадян, охорони громадського порядку у прикордонних районах, не допустити проникнення озброєних угрупувань на територію України.

Президент Л. Кравчук наказав, щоб Кабінет Міністрів, виконавчі комітети Вінницької, Одеської та Чернівецької Обласних Рад народних депутатів надавали необхідну допомогу втікачам з Молдови, які вже з'явилися на Одещині та в інших прикордонних районах.

Тимчасово припинено туристичні поїздки громадян України та інших держав через територію України до Республіки Молдова, а також використання з цією метою транспорту.

Міністерство закордонних справ України оприлюднило заяву, в якій висловлено серйозне занепокоєння України подіями у Придністров'ї, оскільки вони набувають дедалі загрозливого забарвлення і ризикують вийти за межі Республіки Молдова. Перші втікачі, що прибули з Придністров'я в Україну, розповіли про справжні бої в районі Дубосар, де від 1-го березня вже загинуло 20 осіб у Придністров'ї та 10 поліціянтів Молдови.

Протидіючі сторони використовують для пересування територію України, чим створюють загрозу суверенітетові і територіяльній цілісності України і порушують статут ООН і принципи Гельсінкського заключного акту. Україна попередила всіх учасників конфлікту про недопустимість використання української території, закликала до вирішення проблем політичними методами. „Особливу обережність і виважений підхід до конфлікту повинні виявити розташовані в цьому районі війська СНД" — сказано у заяві МЗС України. Сторони конфлікту могли б скористатися добрими послугами авторитетних механізмів Наради з безпеки і співробітництва в Европі (НБСЕ). Україна також не відмовляється від пропозиції виступити посередником для врегулювання конфлікту у Наддністрянщині, де мешкають сотні тисяч українців.

Президент Молдови Мірча Снігур домагається мирних переговорів між конфліктуючими сторонами. Він висловив вдячність і високо оцінив позицію України та Румунії й водночас висловив здивування мовчанням з боку Росії з приводу участи в боях козаків з Дону і Кубані. Після цієї заяви до Тирасполя 17-го березня прибула делеґація російського парляменту. Члени делегації зустрілися з командуванням 14-ої армії СНД, а тоді пішли на зустріч з М. Снігуром.

Командування 14-ої армії СНД вимагає від Президента Молдови М. Снігура негайного припинення кровопролиття, в іншому випадку армія не буде залишатися спостерігачем, а візьме зброю в руки і захищатиме народ та свої родини.

Тим часом московська преса знову викривлено висвітлює становище України щодо конфлікту. Зокрема „Комсомольская Правда" з 18-го березня надрукувала замітку А. Мілкуса, у якій автор стверджує, що Україна виставила бронетехніку і вояків на кордоні з Молдовою, щоб не пустити втікачів на територію України, а загони української армії ідуть не для охорони кордону, а „для підмоги придністрянцям".

У Ню Йорку влаштовують бенкет в честь ген. К. Морозова

Ню Йорк. — Тут створено комітет для вшанування генерал-полковника Костянтина Морозова, міністра оборони України, який приїжджає до ЗСА 12-го квітня.

УАКРада в співпраці з УККА влаштовують в суботу, 18-го квітня, о год. 6-ій вечора в готелі Шератон, 7-ма авеню і 52-га вулиця бенкет. Вступ 100 дол. від особи. Дохід призначений на розбудову збройних сил України.

Ген. К. Морозов

Членами Комітету є: Євген Стахів, д-р Богдан Шебунчак, Роман Данилюк, Аскольд Лозинський, Лев Футала, Ліда Матіяшек.

Комітет не буде розсилати особистих запрошень і просить громадян висилати зголошення з чеками на адреси: Ukrainian American Coordinating Council, 142 Second Ave., New York, N.Y. 10003, tel.: (212) 505-1765; або Ukrainian Congress Committee of America, 203 Second Ave., New York, N.Y., 10003, tel.: (212) 228-6840.

Комітет просить ветеранів і молодечі організації вислати прапороносців зі своїми прапорами.

Вийшла книжка „Історичний шлях УАПЦ"

Кенсінґтон, Мд. — Українське Православне Видавництво „Воскресіння" з осідком у Кенсінґтоні, Мд., випустило в світ нову книжку Олександра Воронина п.з. „Історичний шлях УАПЦ". На 136-ох сторінках цього видання автор розгорнув панораму понад 19 з половиною століть християнства та Христової Церкви в Україні — від благословення київських гір апостолом Андрієм Первозванним до новітнього відродження Української Автокефальної Православної Церкви у наші дні. Книжка поділена на 13 розділів, з численними підрозділами. Написана вона простою, легкою до зрозуміння мовою.

Художнє оформлення „Історичного шляху УАПЦ" виконала Ніна Булавицька з Міннеаполісу. Вихід книжки у світ завдячується щедрій пожертві фундатора Івана Деркача з Чикаґо, який присвятив свій дар пам'яті свого батька Йосипа, що був в лавах борців за відродження УАПЦеркви у 20-их роках і за це карався у сталінських катівнях.

Ціна „Історичного шляху УАПЦ" — 5 дол.

Видавництво „Воскресіння", яке перед тим видало ще дві книжки — „Автокефалія Української Православної Церкви" та „Ідемо до першої сповіді і Святого Причастя" — висилає свої видання в Україну безкоштовно тим, хто звертається до нього, надсилає також релігійні книжки інших видавництв, відповідає на питання про Бога, віру, Церкву.

Замовляти книжку слід: Resurrection Press, Post Office Box 168, Kensington, Md. 20895.

В. Брюховецький доповідав в Чикаґо

Чикаґо (Н.Н.). — Новоіменований ректор відновленого Університету Києво-Могилянської Академії, проф. Вячеслав Брюховецький, відвідує тепер Америку і нав'язує контакт з українською громадою й академічними колами українського та американського світу. Після короткого перебування в Канаді й успішної там акції в збиранні фондів (зібрано понад 100,000 дол.) на цілі розбудови нового київського університету, проф. Брюховецький завітав до Чикаґо, де зустрівся з українською громадою у вівторок, 17-го березня.

Вечір-зустріч спонзорували місцеве Товариство Сприяння Рухові, Філія Українського Католицького Університету та Осередок Наукового Товариства ім. Шевченка. Проф. Мирослав Семчишин від Осередку НТШ дав вступ про ролю Києво-Могилянської Академії в культурно-духовному житті України в XVII і XVIII століттях.

Ректор Брюховецький у своєму виступі з'ясував концепцію відновлення Академії, яка мала б готувати інтелектуальну еліту незалежної України. Сам університет, який буде в основному гуманістичним, але також і українським, і міжнародним, мав би відродити кращі традиції першої на сході Европи високошкільної установи — Київської Академії. Водночас академія засвоїть новітні проґресивні ідеї західньої педагогіки й університетського досвіду. Доповідач поділився плянами та виконаною підготовчою працею стосовно нової високошкільної установи, яка фізично буде спадкоємцем Києво-Могилянської Академії, бо міс-

(Закінчення на стор. 4)

П. Б'юкенен відвідав УКЦентр в Чикаґо

Чикаґо. — Газета „Чикаґо Трибюн" і аґентство АП помістили в неділю, 15-го березня, інформації про перебування тут одного з кандидатів на президента, республіканця-консерватиста, синдикованого колюмніста Патрика Б'юкенена, який, ведучи передвиборчу кампанію в стейтах Мишиґен і Іллиной, завітав в суботу, 14-го березня, до Українського Культурного Центру і зустрівся там з американцями українського роду, які мали нагоду поставити йому цілий ряд питань.

П. Б'юкенен вітається з громадянами в „Українському селі" в Чикаґо

Він, як пише „Чикаґо Трибюн", обвинувачував президента Джорджа Буша за його нерішучість у підході до політичних змін у Східній Европі і Совєтському Союзі і за підтримку колишнього президента ССCР Міхаїла Ґорбачова, доказом чого був виступ Буша в Києві, у якому він намовляв українців залишитися в „Союзі". Журналісти пізніше назвали промову Буша „Чікен Кієв".

Б'юкенен коротко згадав про його виступи в обороні українця Івана Дем'янюка, якого ізраїльський суд в Єрусалимі засудив на кару смерти за його нібито „злочини" в гітлерівському концентраційному таборі в Треблінці, хоч, як тепер, виявляється, він там взагалі не був, а псевдонім „Іван Ґрозний" вживав Іван Марченко. У зв'язку з цим Б'юкенен пропонував розв'язати Бюро спеціяльних інвестиґацій при Департаменті юстиції, яке скомпромітувало себе фальшивим підходом до справ і користувалося неправдивими документами, фальшивками КҐБ.

„Я дійсно шаную і поважаю цю етнічну групу", — заявив кореспондентам П. Б'юкенен. Українська громада й інші етнічні групи вітали тепло одного з кандидатів на президента.

П. Цонґас припинив боротьбу

Бостон. — У четвер, 19-го березня, колишній сенатор-демократ Пол Цонґас здивував своїх прихильників і коментаторів: він виступив тут на пресовій конференції і проголосив, що відкликає свою кандидатуру на президента З'єднаних Стейтів у зв'язку з браком засобів на дальшу передвиборчу кампанію .Відхід Цонґаса означає, що кандидатом демократів у листопаді напевно буде губернатор з Аркенсо Билл Клінтон.

Б. Клінтон має одного суперника — колишнього каліфорнійського губернатора Едмунда Джеррі Бравна. Щодо республіканців, то президентові Дж. Бушеві і далі протистоїть публіцист Патрик Б'юкенен, який, однак, уже визнав, що не має ніяких шансів на успіх.

П. Цонґас висунув свою кандидатуру першим — майже рік тому, коли Буш був настільки популярний після перемоги над Іраком, що ніхто не сумнівався в його перевибранні. Колишній сенатор Массачусетсу висунув програму, яку його суперники-демократи критикували як „надто республіканську", і зумів перемогти у Ню Гемширі, використавши той факт, що Клінтон став тоді „героєм" одного зі скандалів. В загальному Цонґас переміг у п'яти передвиборах, але не зміг боротися з Клінтоном, кампанія якого значно ліпше організована і багатша.

Німецька опозиція виступає за обмеження іміґрації

Берлін, Німеччина. — Аґентство Ассошієйтед Пресс повідомило, що керівник опозиційної фракції Соціял-демократичної партії в парляменті Ганс Ульріх Кльозе запропонував внести до німецької конституції зміни, при допомозі яких можна буде в майбутньому обмежувати великий наплив іміґрантів.

Кльозе підкреслив, що його партія підтримає законопроєкт канцлера Гельмута Коля, лідера Християнсько-демократичної урядової партії, яка вже від довшого часу домагається конституційних змін у справі іміґрації з передумовою, що ця зміна заторкне усі країни Европи, а не тільки Східню Европу і колишній простір Совєтського Союзу.

Політичні спостерігачі підкреслюють, що наплив іміґрантів до Німеччини не зменшується, а навпаки, драстично збільшується і Німеччина вже сьогодні має великі проблеми з розміщенням, працею, забезпеченням нових іміґрантів. Все це стало причиною погіршення соціяльно-політичних відносин в країні і спаду економічних показників.

Під теперішню пору статус втікачів отримують в Німеччині приблизно 10 відсотків нових іміґрантів. Інші можуть роками залишатися в Німеччині, отримувати федеральну допомогу, але вони не мають формального права на працю, хоч багато з них працюють „на чорно".

Правоцентристська коаліція Г. Коля потребує підтримки соціял-демократів, щоб запевнити собі більшість в парляменті при обговоренні і голосуванні над додатками до конституції ФРН.

Протести і зажалення на погіршення політичного й економічного клімату у зв'язку з потоком все нових й нових іміґрантів, надходять до бюра канцлера і до парляментарних комісій. В Мюнхені приміщують іміґрантів у колишніх військових бараках і це нагадує часи після Другої світової війни. Найбільше нових іміґрантів в останньому часі прибуло з Бенґлядеш, Росії, Ливану і Лібії.

Газета „Зіддойче Цайтунґ" помістила промову мюнхенського посадника Ґеорґа Кронавіттера, який у розпачі заявив: „Я радий, що Мюнхен став небезпечним містом для втікачів". Значить, кажуть спостерігачі, німці не прийняли прихильно напливу нових іміґрантів, зокрема чорношкірих, хоч вони цього відверто не кажуть. Губернатор Баварії Макс Штройбель в тій самій газеті назвав нових іміґрантів „гамульцями економіки країни".

У СВІТІ

НІМЕЦЬКА НЕКОМЕРЦІЙНА організація Кап-Анамур готує добровольців для надання допмоги Анґолі. Вони візьмуть участь у розмінуванні території цієї західньоафриканської країни, де 15 років точилася братовбивча війна. Подібної допомоги, крім Анґолі, потребують також Афганістан, курдські райони Іраку, Камбоджа,Сомалі та інші.

В СЕРЕДУ, 18-ГО БЕРЕЗНЯ, Організація Об'єднаних Націй виступила з вимогою, щоб Ірак до 26-го березня подав список комплексів для виготовлення і обслуги балістичних ракет, котрі підлягають знищенню. Якщо іракський режим поступиться і подасть цей список, 35 інспекторів ООН залишаться в країні, у протилежному випадку вони поїдуть з Іраку і відтоді теоретично він перетвориться в об'єкт нового бомбардування. Головною точкою конфлікту є ядерний комплекс Аль-Атеєр на південь від Багдаду. Антиіракська коаліція не припускала, що Ірак збирався виготовляти атомову зброю саме там, тому не розбомбила цей об'єкт під час минулорічної воєнної кампанії.

В СЕРЕДУ, 18-ГО БЕРЕЗНЯ, ізраїльський парлямент прийняв новий закон про вибори, згідно з яким ізраїльтяни будуть вибирати прем'єр-міністра прямим голосуванням. Закон було прийнято 55 голосами проти 32, при одному, що утримався. В силу він ввійде тільки від 1996 року. Отже, призначені на червень вибори до парляменту відбудуться ще за старою формулою: прем'єр-міністром автоматично стане лідер партії, яка переможе.

ПРЕДСТАВНИК АНГЛІЙСЬКОГО міністерства закордонних справ повідомив, що невдовзі у Словенії відкриється амбасада Великобританії. Однак дипломатичні стосунки з Хорватією Лондон покищо не буде встановлювати — аж „до того часу, поки Хорватія не виявить поважного бажання узгодити своє законодавство з европейськими нормами, котрі передбачають охорону інтересів національних меншин".

С. ВЕНС ВЕДЕ ПЕРЕГОВОРИ З ПРЕДСТАВНИКАМИ АЗЕРБАЙДЖАНУ І ВІРМЕНІЇ

Єреван, Вірменія. — Посередник між Організацією Об'єднаних Націй і ворогуючими сторонами — Азербайджаном і Вірменією, Сайрус Венс, колишній державний секретар З'єднаних Стейтів Америки, а тепер особистий післанець генерального секретаря ООН Бутроса Ґалі, відбув вже цілий ряд розмов з офіційними представниками Вірменії і Азербайджану.

В середу, 18-го березня він розмовляв з міністром закордонних справ Вірменії Раффі Ованєсяном, також американським громадянином, і передав йому від імені генерального секретаря ООН спеціяльне звернення, у якому Б. Ґалі висловлює турбоюту від імені членських держав цієї міжнародної установи з приводу воєнних дій між Вірменією і Азербайджаном за Нагріний Карабах. Він поінформував міністра про свою мирову місію. С. Венс від себе висловив сподівання, що представники обидвох народів сядуть за стіл переговорів припинять бої і будуть намагатися полагодити справу Нагірного Карабаху так, як це полагодили конфлікт в Хорватії.

Після розмови з міністром закордонних справ С Венс зустрівся на довшій розмові з президентом Вірменії Лєвоном Тер-Петросяном, а пізно ввечорі вилетів до Азербайджану на такі ж зустрічі з офіційними урядовими речниками. Розмовляючи з заступником міністра закордонних справ Махмудом Ваззі, Венс висловив свою точку погляду на можливість посередництва в конфлікті Ірану і небезпеки, які криються за цим пляном. Також Лєвон Тер-Петросян відкинув такий плян, бо конфлікт існує між Азербайджаном і Нагірним Карабахом і замирення може наступити тільки тоді, як ці дві сторони досягнуть порозуміння. На його думку Вірменія не є активною стороною у війні, вона тільки допомагає Н. Карабахові, з огляду на переважаючу більшість вірменського населення в області. Крім того, заявив Петросян, уряд Азербайджану замість льокалізувати конфлікт, намагається надати йому міжнародного значення, втягаючи до нього Іран і може ще й інші мусулманські держави. „Виглядає, каже Петросян, що Азербайджан до спілки з Іраном хочуть встановити сильну бльокаду Вірменії, а в майбутньому окупувати нашу територію і прилучити її до великої мусулманської імперії, як про це мріють іранські мулли".

Російська федерація також хоче відіграти ще якусь ролю у розв'язці конфлікту і тому президент Росії Боріс Єльцин послав до Єревану і Баку урядову делеґацію, завданням якої є не тільки приглядатися до розвитку подій, але брати активну участь у переговорах між азербайджанцями, вірменами і С. Венсон, а також придивлятися до їхніх зустрічей з представниками Ірану. В тяжкому положенні знайшлися там дисльоковані збройні сили Співдружности Незалежних Держав. За останніх два місяці на них було влаштовано 118 нападів, очевидно, з метою захопити зброю і амуніцію.

На думку президента України Леоніда Кравчука і на київській зустрічі голів СНД, яка вже розпочалася в п'ятницю, 20-го березня, треба прийняти рішучі постанови про міждержавні і міжнаціональні конфлікти. Він заявив, що запропонує створення арбітражного суду СНД, завданням якого буде гасити полум'я у країнах Співдружности.

Крім того Азербайджан скаржиться, що нібито Вірменія вживає хемічну зброю, а Вірменія натомість домагається, щоб конфлікт почала розв'язувати міжнародна комісія. Існує бльокада і свого роду винятковий стан у Вірменії і президент Вірменії Петросян, який приїхав до Києва заявив, що переговори в такій атмосфері не принесуть жодних успіхів.

В АМЕРИЦІ

ВИСОКІ УРЯДОВІ ЧИННИКИ потвердили, що Пентаґон передав Президентові кілька запляновааних варіянтів несподіваних атак, щоби знищити заховані Іраком ядерні ракети та іншу зброю, якщо Ірак не виконає вимог Ради безпеки Організації Об'єднаних Націй. Військові аналітики кажуть, що Президент чекатиме до 26-го березня, — дати коли Ірак має представити Раді Безпеки свій плян елімінування залишеної ядерної зброї та фабрик де її продукують, і аж тоді вирішить, як діяти. Однак ніхто не сумнівається, що президент Дж. Буш дасть наказ бомбардувати ці військові споруди, якщо Саддам Гуссейн не погодиться на вимоги ООН.

ПОТЕРПІВШИ ЗНАЧНІ програші у передвиборах в стейтах Мишиґен і Іллиной Петрик Б'юкенен, республіканський консервативний кандидат на номінацію у президентських виборах, заявив, що йому мабуть не бути номінованим у цих виборах, але змагання він не залишає. Аналітики уважають, що заява П. Б'юкенена є позитивним кроком якщо він плянує кандидувати в 1996 році, бо таке потягнення кладе його на листу поважних політичних кандидатів. А те, що він зовсім не залишає змагання, на їх думку, є нічим іншим, як можливістю показати президентові Дж. Бушеві невдоволення багатьох його співпрайтійників.

У ВАШІНҐТОНІ ДЕЯКІ провідники американсько-жидівських організацій передбачують, що президент Джордж Буш у листопадових виборах заплатить за те, що вимагав від Ізраїлю обіцянки зупинити будівництво житлових приміщень на окупованих територіях, як передумову ґарантій позичок. Знову ж інші жидівські організації складають вину на Їцака Шаміра, прем'єр-міністра Ізраїля, звинувачуючи його у наданні більшої важливости своїм особистим ідеологічним переконанням, ніж потребі допомогти іміґрантам з Росії.

З'ЄДНАНІ СТЕЙТИ Америки відкрили амбасаду в столиці Молдови Кишиневі. На церемонії виступив тимчасовий довірений у справах ЗСА в Молдові Говард Стірс, високо оцінивши становище молдовського керівництва в конфлікті з сепаратистами Придністров'я. Президент Молдови Мірча Снігур, зі свого боку, підкреслив, що його республіка „є відкрита для вартостей, які відстоюють З'єднані Стейти".

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник — Ukrainian Daily

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster: Send address changes to:

"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Жалюгідне незнання історії України

Раз-у-раз доводиться стверджувати, що недостатнє навчання в американських середніх школах всесвітньої історії й культури доводить до кардинальних помилок американської закордонної політики й компромітує навіть деякі престижеві американські часописи. „Ню Йорк Таймс" належить до передових міжнародних щоденників із власними кореспондентами по всьому світі. Хто хоче орієнтуватися, що діється у широкому світі, не може обійтись без „Ню Йорк Таймсу". Він здебільша обмежується до ролі інформатора, його коментарі обережні, стримується від похвал чи критики лідерів чужих держав. Але і „Ню Йорк Таймс" не в силі позбутися закоріненого ототожнювання цілого Сходу Европи з „Раша" і коментує події в Україні або на основі російської преси, якою користуються кореспонденти того щоденника у Москві, або крізь призму (хай уже тільки підсвідомого почуття), що Східня Европа від Білого до Чорного моря — це „Раша"

Формально „Ню Йорк Таймс" не заперечує існування України, були ж на його сторінках повідомлення і про референдум в Україні 1-го грудня минулого року, і про офіційне визнання державности України американським Урядом. І не можна сказати, що „Ню Йорк Таймс" ворожий Україні, хоч містить інколи авторські статті дуже ворожі. Редакційна стаття в цій газеті з 18 березня п. з. „Росія й Україна на шляху до розводу" дуже негарна: деякі твердження у ній не відповідають правді, а вся стаття виявляє повне незнання історії України.

Редакції „Ню Йорк Таймсу" не подобається, що Україна запроваджує власну валюту. Їй не подобається, що Україна ввела купони, при чому промовчує правдиву причину: раптове скасування контролі цін на товари у Росії, тоді в Росії ціни на харчі підскочили вгору при залишенні низьких цін в Україні. Постала загроза, що багато росіян для своєї вигоди і для спекуляції викуповуватимуть все в Україні й вивозитимуть на північ. Купони — власність автохтонів України — мали ту спекуляцію припинити, як тимчасовий засіб, поки буде введена власна валюта. Редакції „Ню Йорк Таймсу" не подобається теж рішення України мати власне військо, при чому подає неправильну кількість того війська 400,000. Така цифра появилася була давно і давно була здементована. Цілком не відповідає правді, ніби Україна затримала вивіз до Росії атомової зброї з бажанням включити її до свого збройного арсеналу. Леонід Кравчук кількакратно заявляв про бажання України стати безатомовою країною і припинив вивіз атомової зброї до Росії тільки тому, що не дістав повідомлення, що вивезену зброю знищить.

У тій статті висловлено правильний здогад, що Росія вбачала у створенні Співдружности в грудні минулого року етап до привернення „єдиної неподільної" (з автономією для України й інших республік), а Україна вбачала у тому штучному витворі етап до своєї повної незалежности. У чому тут вина України? Якби автор тієї статті знав, що Україна у трьох періодах своєї історії мала свою державу — він такого не писав би. Він подає дату, коли Хрущов „подарував" Україні Крим, але промовчує, що Крим належав до Української Народної Республіки і що в грудневому референдумі понад 50 відсотків населення Криму голосували за незалежність України.

Найбільший гріх „Ню Йорк Таймсу", що він дораджує шантажувати Уряд України: або Америка дасть Україні фінансову допомогу з передумовою, що Україна буде „співпрацювати" з Росією, або тієї допомоги не дасть, якщо Україна проявлятиме далі свій „націоналізм". Дуже сумно, що високоосвічені члени редакції „Ню Йорк Таймсу" не знають різниці між „патріотизмом" та „націоналізмом", від змагання до відродження демократичної державности з виразним бажанням жити у мирі і згоді з усіма союзниками, та між аґресивним імперіялістичним націоналізмом.

Неприємно читати у поважній американській газеті редакційну статтю низького, тенденційного рівня. І якщо розпадеться „Співдружність, то ніякого лиха світові не буде.

Д-р Омелян Бей

ДО ПИТАНЬ ВАЛЮТНИХ ВІДНОСИН ДЕРЖАВ СНД

II

За умов Б. В., золото буде вилучене із повсюдної торгівлі; експорт-імпорт золота забороняється. Таким чином Росія не зможе робити натиск на держави-учасниці, коли ті матимуть право повернути рублі в обмін за золото. Головним моментом такої політики є втримання відносної стабільности рат. Хоч хитання валют буде мати місце, Центральний Банк Росії не може бути підзвітним її урядові, а раді директорів, що має переслідувати реально-допустимі трансакції держав-учасниць. Одним недобором такої системи є відносна нестійкість рубля і спадна тенденція російської економіки.

В 1944 р. ЗСА мали найпотужнішу економіку світу із майже досконало розвинутою схемою центрального банку. Маючи високу купівельну здатність, американський доляр був первинним кандидатом на світового лідера. Обшир золотого депозиту ЗСА був майже незаторкнутим воєнними витратами. Цього не можна сказати про сучасну Росію. Нині ще передчасно судити, якою буде поведінка української гривні, адже банкова система України тількищо народжується. Хоч гривня могла б відігравати ролю альтернативної валюти, відносний брак золотого депозиту говорить проти резервного статусу гривні.

Якщо золотий стандарт запевняє певну стійкість купівельмої здатности, він вимагає теж достатніх механізмів контролі поведінки стандарту чи органів, що його обмінюють. Постає тоді логічне питання: чи потрібне є золото для введення стабільности. Адже німецька марка не базована на золоті, а є найкращою валютою Европи. Щоб валюта була робітною, вона мусить мати здатність купувати. Тобто рубель мав би купувати не лише золото, а й товари. Якщо рубель виявиться нездатним купувати, Росія не зможе заробити досить чужинецької валюти, щоб нею оплатити свій імпорт. За умов золотого стандарту, уряд не зможе випускати масу емісії, бо емісію прийдеться обмежити до границь, що відповідають стійкій ціні. Це значить, що маса грошей чергового випуску мала б відповідати раті економічного зростання. Мілтон Фрідмен називає такий момент „монетарі рул". Останній дуже обмежує гнучкість державних органів, може доводити до дефляції і гнітючого безробіття.

У випадку Росії є ще одна заковика: фактична чи маніпульована неспроможність платіжних зобов'язань. Якщо банківські операції ЗСА втішалися довірою орієнтованих на доляр держав, постають сумніви, чи таку довіру може дати резервний банк Росії. На те складаються такі причини: а) ірраціонально-імперське мислення, б) недорозвинутість банківських операцій, в) неспрацьованість механізмів внутрішного обміну (наприклад, статус рубля 1992 року не дорівнює статусу доляра в 1944 р.).

Кенет Австін, наприклад, підтримує тезу про потребу введення т. зв. „плавучих рат" (фльоутінґ рейтс), де обмін валют відбувається за законами попиту і пропозиції (дивися його статтю у журналі „Марджін", весна 1992 р.). Уявім собі, що за договором 1.5 рубля обмінюється на 1 гривню. Якщо російський попит на гривню (або на імпорт товарів з України) зростатиме, а відтік гривень буде невеликим, надвижка попиту на гривні приведе до зниження вартости рубля (наприклад, 1,70 р. — 1,0 гр.). Такі падіння-зростання триватимуть так довго, аж доки попит на гривні не припиниться.

За умов плавучих рат немає інтервенції держави, бо ринок є одиним респондентом і кориґентом. У світі, де спекуляція є леґалізованою частиною виробничих відносин, плавуча рата не ворожить нічого доброго. Сьогоднішні вимінні рати — це комбінація різних інтервенційних засобів, прямих і непрямих, із дозами керування (т. зв. „пеґґед ексчейндж рейтс"), міжнародних домовлень і аналогії. Плавучі рати приятливі тим, що усувають жорсткість жовтого металу, номінальних цін і плат. Хоч плавучі рати усувають недобори Б. В., вони створюють непевності щодо сутнісної вартости валюти. Саме справляння валютних відносин на поденній базі і

(Закінчення на стор. 4)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про О-КУ без ока

Ось сталося таке, що цей заголовок відповідає правді й доводиться писати дослівно одним оком, бо друге після операції таки „невидюще". Щойно тепер на власному досвіді можна собі здати справу, що це значить і як важливим є те, що бралося досі як самозрозуміле, що можна читати, писати і бачити навколо себе повний світ із його красою природи, сонцем, синім небом чи людськими цікавими обличчями, з яких кожне інше і кожне віддзеркалює інші почуття чи інше життя.

Аж лячно, коли можна тепер собі уявити, скільки тратить невидюща людина та який обмежений є її світ. Кажуть, що сліпці відчувають багато дотиком рук, слухом чи іншими змислами, які занедбують „звичайні" люди, а все ж які вони бідні у порівнянні з нами — звичайними здоровими людьми, яких доля не позбавила нічого. А передусім, як ми всі беремо наші можливості як самозрозумілі.

І лише тепер, коли доводиться кілька днів бути позбавленим можливости читати, розуміємо, яку велику та цінну працю виконує наш український центр для невидющих у Клівленді, який дослівно розвинувся завдяки одній повній посвяти пластунці та з її ініціятиви дав у руки нашим українським сліпцям десятки слухових книжок, що можуть заповнити пустку, яка залишається, коли очі не дозволяють читати. Досі ми брали те, як ще одну „харитативну акцію". Сьогодні знаємо, що це велика помічна рука, яку не можна занедбувати.

Розуміється, як завжди, тепер у нас в думках насувається відразу питання, яка доля сліпців в Україні і наскільки вони мають можливість користуватися такими здобутками техніки, що так дуже помагають тим, які живуть в темноті. Ось саме читаємо про незавидну долю сліпців у Румунії та про скупу грошову допомогу, яку вони дістають. А хто опікується такими каліками в Україні? І скільки їх там — жертв війни чи інших нещасть? Хто дає їм можливості контакту з навколишнім світом?

Ось такі думки викликає у нас тимчасовий брак бачення і сама перспектива не мати можливости читати, добре писати, а вже на біду, не могти приїхати до редакції із-за заборони провадити авто.

Хоча знаємо, що це лише на кілька днів, але вистарчає, щоб з певною повагою ставитися до того, що бачать наші очі та на що вони здатні.

Все це тут короткотривале, завдяки поступові техніки та зручності очних хірургів, — а все ж після оглянення десятьох різних фільмів на стрічках, вислухання годин музики, вам стає скучно і брак можливости розгорнути принаймні газету, як не книжку, відразу відтинає внутрішньо від світу, навіть коли ви почуєте у телевізії останні новинки та знаєте, що сталося в політиці чи в інших ділянках.

От ще один життєвий досвід — цікавий та може навіть повчальний. Може часом треба щось подібне пережити, щоб дивитися на світ не так дослівно іншими очима, але також тими внутрішніми, що не лише бачать, але реєструють почування і аналізують те, що діється. А на це, власне, придається такий досвід, домашній арешт і час на думання, якого у звичайні „робочі" дні так мало залишається тепер у нас.

Але... Дорогі читачі, стережіться! Бо як О-КА знову стане бачити все дуже чітко на два ока, то може спостерегти щось, що ви хотіли б заховати від інших, і ще напише про це в одному із наступних фейлетонів!

О-КА

МИНУЛОЇ СЕРЕДИ, 18-го березня, Сенатові не вдалося уневажнити президентське вето накладене на законопроєкт цілого ряду передумов Китаєві за надання статусу упривілейованої країни в торгівлі. Голосування в Сенаті пройшло 60 до 38, тобто 7 голосів менше, як потрібно до анулювання президентського вето.

Д-р Олег М. Волянський

„ЗАБУДЬТЕ ПРО СОВЄТСЬКИЙ СОЮЗ"

II

Совєтський уряд, намагаючись русифікувати неросійські народи та творити „совєтську людину", систематично перемішував населення і в наслідок цього 60 до 70 мільйонів людей колишнього Совєтського Союзу живе поза своїми етнічними територіями, а з цього коло 25 мільйонів росіян поселених головно в Україні, Прибалтиці та Казахстані. Сюди треба зарахувати також справу границь поміж республіками. Автор каже, що в час Совєтського Союзу границі між окремими республіками були пляново змінювані понад двісті разів, і хоч тепер члени Співдружности зобов'язалися шанувати границі сусідів, а спірні питання полагоджувати мирним способом, згідно з принципами Европейської Конференції Безпеки і Співпраці, то все ж таки, в майбутньому існує правдоподібність збройних конфліктів. Дотепер такі конфлікти обмежились до Нагірного Карабаху та до магометанських народів Центральної Азії.

До реґіональних справ треба зарахувати також і відносини між колишніми совєтськими республіками та несовєтськими сусідами. Республіки Центральної Азії тяжіють до Середнього Сходу; Україна і Білорусь — до Східньо-европейської спільноти; балтійські держави — до Скандинавії, а далекосхідні території Сибіру шукають допомоги від Японії та Китаю.

Автор статті журиться, що американські політики не бачать (або не хочуть бачити — О. В.) тенденцій творити нові сфери впливів у безмежних просторах колишнього Совєтського Союзу з колосальними запасами копалин і сирівців, а також ринків збуту.

Все ж таки найважнішою справою, на думку автора, Пола А. Ґобла, є необхідність окремо звернути увагу на кожну республіку, її потреби і труднощі, а в першій мірі на Україну, що, після Росії, є найбільшою країною Европи. Нині, пам'ятаючи Чорнобильську трагедію, Україна не хоче мати у себе нуклеарної зброї, хоч там чути голоси, щоб затримати цю зброю так довго, як її буде мати Росія. Коли европейські інституції не заґарантують Україні охорону перед Росією, то є можливість, що вона все ж таки затримає цю зброю у себе. Тоді і Німеччина може піти слідом України і схотіти змінити її ненуклеарний статус. Треба також ближче зацікавитися балтійськими державами, котрі контролюють чотири великі пристані, що єднають Европу з державами Співдружности і через територію яких іде земний транспорт між Калінінґрадом (колишнім Кеніґсберґом) та властивою Росією. Японія і Німеччина вже звернула увагу на ці країни, розуміючи важливість майбутньої торгівлі з Російською Федеративною Республікою. У цій республіці можна сподіватися кризи у відношенні до казанських татар, які домагаються незалежного Татарстану. Ця територія є багата в нафту і лежить на важливій дорозі між европейською Росією і Сибіром. На Сибір також треба звернути увагу і на Далекий Схід, де Японія має нагоду доступу до величезних запасів нафти, природного газу та інших ресурсів.

Автор статті у „Форейн Полісі" звертає увагу ще на одну справу, а саме присутність великої кількости росіян у неросійських республіках. Він уважає, що вони є найбільш злобним і шовіністичним елементом російського народу, і уряд Росії може використовувати їх для підривання цих республік. Автор кілька разів критикує американський Уряд за його фаворизування Росії і радить американським політикам вивчати мови усіх членів Співдружности, а не послуговуватися лише російською мовою. Автор радить американцям студіювати історію тих народів, а не дивитися на них через їм неприхильні російські окуляри. Як приклад неправильної політики Америки автор подає факт, що Америка нав'язала дипломатичні зв'язки з Вірменією, але не з Азарбайджаном, даючи в цей спосіб магометанським фундаменталістам доказ, що Захід ставиться неприхильно до магометан взагалі. Свою статтю автор закінчує словами: „Затишний і вигідний двополюсний світ закінчився".

Тепер ЗСА мусять конкурувати з Европою, Японією та іншими країнами за впливи у новому, більш скомплікованому і нестійкому світі, на території колишнього СССР.

Д-р Тамара Булат

ПІСНЕЮ ЗВЕЛИЧУВАВ УКРАЇНУ

22-го березня минає 150 років від дня народження Миколи Лисенка. Він — із золотої плеяди талантів, що їх Україна висунула у всесвітнє коло мистців як гідних репрезентаторів нації. Композитор, фолкльорист, блискучий піяніст і дириґент, невтомний культурно-громадський діяч, Лисенко був енциклопедично освіченою людиною, знав іноземні мови, був обізнаний з художньою літературою, образотворчим мистецтвом, театром, природничими науками.

Чому історія відвела йому місце основоположника української національної музики? Чим він заслужив честь називатися главою нової композиторської школи в Україні, що дала Кирила Стеценка і Миколу Леонтовича, Олександра Кошиця і Льва Ревуцького, Станіслава Людкевича і Філарета Колессу, талановитих сучасних композиторів?

Адже у XVIII сторіччі ми вже мали такі вершинні явища, як Максим Березовський, Дмитро Бортнянський, Артем Ведель. Вони знаходились на вищих щаблях мистецького професіоналізму, але їхня музична мова не ввібрала усі ферменти українського фолкльору. Лисенко перший з етнографічною науковістю збагнув сутність народної музики. Своєю мистецькою інтуїцією він пізнав головне — логіку художнього мислення українського народу, специфіку образності його пісень і дум. Український фолкльор подібно до небесного світила, що має власну орбіту, не повторює інші фолкльори. Це — феномен, до кінця ще не пізнаний, і за удаваною простотою мелодій криються цілі світи духовості, творчої фантазії.

Вихований на зразках західньоевропейської та російської музики, Лисенко не посоромився ані мужицької пісні, ані думи сліпого кобзаря-жебрака, бо вони промовили до його душі пекучим драматизмом людських доль, звитяжними вчинками козаків-лицарів, оборонців волі, чистими джерелами народної моралі в ліричних піснях-сповідях. Мистець перейнявся сотнями, тисячами музичних мотивів і мелодій. Вони увійшли в його свідомість, як слово у мову дитини. Власне народна ритмоінтонація зформувала композиторську мову Лисенка з прикметами національно визначеного стилю як типово українського. Перше випробовування ця мова пройшла, коли композитор сполучив її з віршами геніяльного Шевченка. У 1868 році написав „Заповіт" для хору, соліста й інструментального супроводу, романси „Ой одна я, одна", „Туман, туман долиною", де мелодії і вірші ніби переливаються, доповнюють одна одну інтонаційними відблисками, творять органічну музично-поетичну єдність.

Відтоді почав свою музичну Шевченкіяну — унікальний вокальний цикл „Музика до 'Кобзаря' Т. Шевченка", в якому є сольоспіви і камерно-вокальні ансамблі, хорові поеми і кантати („Б'ють пороги", „На вічну пам'ять Котляревському", „Радуйся, ниво неполитая"). Протягом цілого життя мистець-музика споруджував звуковий пам'ятник народному поетові. Він усвідомлював, що Шевченкове слово, проспіване хором у концерті, збільшує емоційну силу свого впливу. Не зважаючи на цензурні заборони, царські циркуляри, що прирікали на смерть українську мову, творив музичні шедеври, що знаходили шлях до людських душ.

Лисенко, як і його побратими Михайло Драгоманов, Володимир Антонович, молодші сучасники — Іван Франко, Леся Українка, — вірили у потужні сили українського народу, його духовну культуру. Проте високість цієї культури треба було належно показати. Лисенкові обробки народних пісень розкривали перед різнонаціональною авдиторією захоплюючий емоційний світ українського народу. Композитор записував і обробляв пісні інших слов'янських і неслов'янських народів, демонстрував їх у своїх концертах. Лисенкова фолкльористична діяльність була зразком для багатьох вчених Західньої Европи. Хорватський фолкльорист Франьо Куґач назвав Лисенка „апостолом слов'янської пісенности". Творчу працю Лисенка високо оцінювали чеські, болгарські, німецькі, російські, французькі музиканти. Видатний громадський діяч і композитор Анатоль Вахнянин, підносячи Лисенкові срібний вінок на академії у Львові з нагоди 35-літнього ювілею творчої діяльности, висловив думку багатьох поцінювачів української пісні, коли сказав: „Ти полюбив сю пісню, відчув красу, пригорнув її до теплої груди, викохав її, виплекав, вилеліяв, прибрав у святочну одіж, впровадив між слов'янські посестри і посадив високо на посаді заквітчану, омережану, пристроєну в багате намисто, а таку щиру та сердечну, буйну та велетню, якою вона вийшла з грудей цілого народу. В тім Твоя заслуга, пісенний наш Кобзарю, Бояне нового времени". Це був 1903 рік. Ніколи до того український народ, розділений державними кордонами, не виявляв такої одностайности у відзначенні святкового ювілею культурного діяча. Ім'я Лисенка стало знаменом відродження музичного мистецтва України. Він ділом скріплював сказані ним колись слова про необхідність єднання розпорошених сил: „Я тії думки, що нам, своїм кревним людям, однії матері дітям, не варт, не личить роз'їднатись, але скуплятись якнайміцніше. Велика необачність, що аж до цього часу такі малезні стосунки Галичини з Україною".

Показово, що той перший величавий ювілей композитора, який відзначали українці від Львова до Далекого Сходу, не пройшов непоміченим на американському континенті. Газета „Свобода" помістила статтю „Микола Лисенко (Єго 35-лѣньй юбилей), що починалася так: „Имя Миколи Лисенка мало знане загалови американськои Руси, а однак заслуги его для руско украинського народу дуже великий. Чим є Тарас Шевченко у нашім писанім слові, у нашій літературі — тим є Микола Лисенко для рускои пісні, для рускои музики. И оден и другий причинились в великій мірі до сего, що ширший світ почав интересуватись нами, пригадав собі трийцять міліоновий забутий рускій нарід". І далі анонімний автор допису наголошував: „Після осуду знатоків Микола Лисенко належить до найдаровитших та найплідніиших тогочасних европейських музиків-композиторів. Та для нас як Русинів побіч єго европейськои слави — наймилійше і найціннійше є те, що Лисенко, ставши славним чоловіком на всю Европу, не забув на свій рід, не став перекинчиком, як се робили й роблять многі другі, але всегда остав щирим Русином Украинцем. Микола Лисенко ще за молоду щирим серцем нашу нещасну Матір Русь Украину и остав їй вірним донині".

Лисенко зформував найважливіші жанри української професійної музики. Він подав цікаві зразки оперних творів, позначених новаторськими рисами, — оперу-колядку „Різдвяна ніч", лірико-фантастичну „Утоплена", історичну „Тарас Бульба" (усі три — на лібретто Михайла Старицького за повістями Миколи Гоголя), оперу-сатиру „Енеїда" (лібретто Миколи Садовського за травестійною поемою Івана Котляревського); започаткував жанр дитячих оперок. Композитор показав можливість перенесення на український ґрунт деяких жанрів клясичного та романтичного мистецтва (сюїти, рапсодії, пісні без слів).

(Закінчення на стор. 4)

Зустріч в Брукллині

У неділю, 26-го січня, Станиця ч. 27 Українсько-Американських Ветеранів у Бруклині, Н. Й., Український Народний Дім у Бруклині, українська католицька парафія св. Духа, Відділ Союзу Українок Америки, Відділ УККА та 41-ий Відділ Організації Оборони Чотирьох Свобід України влаштували зустріч бруклинської громади з демократичним конґресменом Стівеном Столажем, Юрієм Шевченком, першим секретарем Постійної Місії України до Організації Об'єднаних Націй, та Віктором Крижанівським дорадником і заступником постійного представника України до ООН.

Конґресмен С. Столаж розказав про свою поїздку в Україну. Він також з'ясував свої думки про існуючу і майбутню політику України. Крім цього відповідав на чисельні запити присутніх, висловлюючись в дуже оптимістичному тоні про майбутні спілкування України з Америкою.

В. Крижанівський з'ясовував теперішні події в Україні та успіхи Уряду України в утверджені її незалежности. Крім цього він вичерпно відповідав на питання учасників зустрічі про різні аспекти майбутности України.

Після зустрічі ще довго гуторили присутні з гостями, порушуючи різного роду питання.

Україна і ми після референдуму

Українська громада в Бавнд Бруку — Ню Бранзвику, Н.Дж., і околиць успішно відзначила день 1-го грудня 1991 року. 22-го грудня 1991 року у великій залі Центру Української Культури при осередку УП Церкви в ЗСА відбулося велике громадське віче з метою відзначення історичного дня в житті українського народу — успішного референдуму і вибору президента незалежної української держави. Організатором віча був народний Фонд Допомоги Україні, Відділ Центрального Ню Джерзі. Надзвичайно приємно було, що наша громада взяла численну участь, це є виявом її зацікавлення подіями в Україні. У вечорі взяли участь д-р Богдан Бурачинський — голова КК ДУ, виголосивши слово на тему „Аналіза референдуму і враження зі зустрічі американсько-української делеґації у Білому Домі". Амбасадор Генадій Удовенко виголосив доповідь на тему: „Україна після референдуму".

Д-р Іван Головінський, проф. Ратґерського університету, говорив на тему „Майбутня перспектива незалежної України". Мґр Андрій Шевченко, голова Головної Управи ОДУМ в ЗСА, у мистецькій частині виконав рецитацію — композицію уривків з творів українських письменників Олеся Бердника, Максима Рильського, Олександра Олеся, Павла Тичини й Івана Багряного.

Програму віча відкрив голова Фонду Допомоги Україні, Відділ Центрального Ню Джерзі, інж. Д. Ґеча і передав дальше провадження програмою господареві вечора О. Шевченкові.

Д-р Богдан Бурачинський поділився враженнями від зустрічі американсько-української делеґації у Білому Домі з президентом Дж. Бушем та іншими державними діячами.

Президент й інші діячі висловили велику прихильність до подій, які відбуваються в Україні демократичним шляхом. Крім того проаналізував успіх референдуму, звернувши увагу як український народ з пієтизмом, прямо молитовно, вільно голосував за незалежність, за свою майбутність. Амбасадор Генадій Удовенко подав багато цікавих відомостей про дії теперішнього уряду України, які надзвичайно цікавлять і часом турбують нас. Головними тезами доповіді було: Україна не передає нуклеарної зброї Росії. Україна на чолі з президентом Леонідом Кравчуком, а не Єльцин, була ініціятором Співдружности, яка зародилася у Мінську з трьох незалежних держав: України, Білорусі і Росії. Перед нами виступив той, хто народився й виховався в найстрашнішій системі політичного й ідеологічного каліцтва. Але почуття приналежности до великої нації не дозволило зламати йому хребта. Перед нами, нарешті, був представник кадрів, про які ще в 1948 році відважно говорив письменник і політик Іван Багряний. І ось ці кадри сьогодні будують нову незалежну українську державу.

Д-р Іван Головінський у своєму виступі з ентузіязмом підкреслив, що майбутність України тепер залежить від волі народу. Ще буде потрібно багато зусиль, щоб перебороти непередбачені проблеми на шляху розбудови молодої української держави.

На закінчення цієї частини програми Андрій Шевченко з глибоким пієтизмом і майстерністю продеклямував композицію уривків з творів українських письменників, тих, що творили в Україні і тих, що продовжували свою творчість на еміґрації. Перед присутніми відкривалася картина за картиною: змагання українського народу за незалежність, яке нарешті увінчалося успіхом. На земній кулі „...країни, плями, плями, а серед них он край пісень і зветься край той Україна" з виголосом закінчив рецитацію Андрій Шевченко.

В другій частині були запити переважно до амбасадора, на які він дав вичерпні відповіді.

О. Шевченко

Українська громада вшанувала Владику В. Лостена

Представники громадських установ і організацій Ню Йорку, Йонкерсу та стейту Коннектикат, які привітали Владику Василя Лостена (сидить другий справа) з нагоди Нового Року та дня св. Василія Великого.

Як і кожного року уже понад 15 літ, цього року 11-го січня з'їхалися до Стемфорду, Конн., представники громадських установ і організацій Ню Йорку, Йонкерсу та стейту Коннектикат, щоб з нагоди Нового Року та дня св. Василія Великого привітати загальнолюбленого й шанованого Владику Василя Лостена і висловити йому признання за його віддану працю над розбудовою Української Католицької Церкви тут, на американській землі, а зокрема за його зусилля над відновою і розбудовою нашої Церкви в Україні.

Цьогорічна зустріч була вийнятково зворушливою, бо, як підкреслив, Владика, „Зустрічаємося сьогодні, коли наша Церква й український народ радіють, що проголошена незалежна українська держава. Господь змилосердився над нами і дав нам довгоочікувану свободу, і хоч сусіди зазіхають на нашу землю і море, ми з Його допомогою переборемо всі труднощі". Мимоволі з грудей присутніх залунали коляди „Хвала во вишніх Богу" та „Бог предвічний народився". Після того виступив парох церкви св. Юра в Ню Йорку, генеральний вікарій Стемфордської дієцезії о. ігумен Патрикій Пащак, ЧСВВ. Говорячи про акт проголошення незалежної української держави, він підкреслив вагу цієї історичної події і велику активність Владики в різних акціях з метою допомогти нашій Церкві і нашій українській державі. Закінчуючи свій виступ, о. П. Пащак просив Божого благословення для Владики, щоб зміг продовжувати Богу угодне діло в користь українського народу та української Церкви, для нас і майбутніх поколінь на многії літа, яке грімко понеслося по „Золотій кімнаті".

Потім виступив загальновідомий довголітній провідний діяч Ню Йорку мец. Роман Гуглевич. Він підкреслив тісний зв'язок Владики Василя з Україною — рідною землею. „Ми шануємо, поважаємо й любимо нашого Владику, бо такі особистості рідко зустрічаються, і саме таких осіб потребує наш народ і наша Церква, зокрема тепер.

З привітанням виступив також д-р Іван Сєрант, скарбник української кредитової кооперативи „Самопоміч" в Ню Йорку. При тій нагоді він вручив Владиці від „Самопомочі" щедрий даток в сумі 10,000 дол. на розбудови релігійного життя і семінарії в Україні.

Вітання від Українського Спортового Товариства в Ню Йорку склав Я. Оберишин в імені Пластової Фундації. Від української громади Йонкерсу вітав Владику заслужений громадський діяч Л. Футала, а Рома Гайда — від Патріярхального Товариства. Вона висловила надію, що в цьому році дочекаємось проголошення Патріярхату УКЦ.

Д-р Іван Телюк вітав Владику від УККА, відзначивши великі заслуги Владики у розбудові УКЦ в Україні, а Надя Савчук вітала від Окружної Ради Союзу Українок Америки.

Приємно було бачити, що й від молодшого покоління вітала Владику Аня Богачевська (від танцюристів „Сизокрилі"), бажаючи йому міцного здоров'я, сили й успіхів у праці.

Від молодечих організацій вітали: І. Куровицька — від Пласту, М. Шміґель — від організації СУМА.

Під кінець виступив відомий довголітній і почесний голова НТШ д-р Я. Падох, висловлюючи признання Владиці за його активну участь не тільки в релігійному, але й в державному будівництві нововідродженої України. Присутні цілком солідаризувалися з виступами згаданих промовців своїм бадьорим співом „Многая літа" та прекрасними українськими колядками. Акомпаньював на фортепіяні А. Ленцик, студент права.

Слід відзначити, що крім згаданої пожертви кредитової кооперативи „Самопоміч" в Ню Йорку, ряд інших організацій та приватних осіб зложили свої датки на цілі відднови релігійного життя в Україні.

Владика щиро прийняв гостей, подякував їм за присутність та гостив всіх смачним обідом у владичій палаті.

Слава Рубель

„Стежки" в минуле й майбутнє

Нова виставка „скульптур для міста" Дарії Дорош

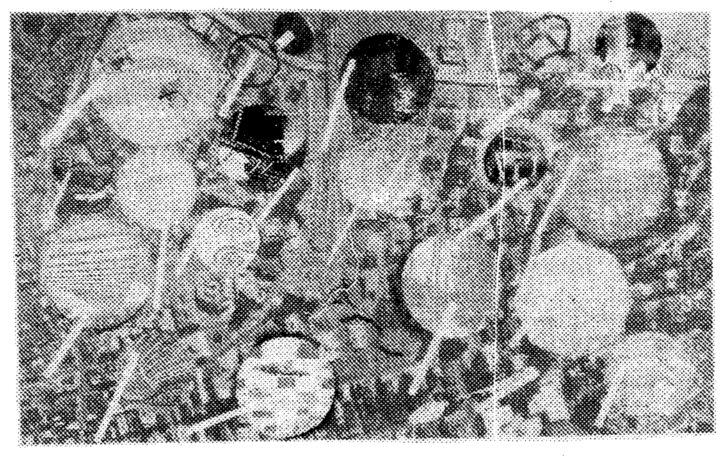
В „Сого" відкривається у вівторок, 10-го березня, восьма індивідуальна виставка Дарії Дорош; мисткиня пройшла довгий творчий шлях з досить різкими поворотами.

Почала вона пів-абстрактними акверлями малих форматів у 1972 році. Та малий формат не вдоволяв її, тож за кілька років (1975) вона перейшла до великих гіпсових рельєфів, замальованих акварелею. В наступній же фазі її захопила експресивність кольорів, яка виникала з кольорового фотокопіювання. В наслідок цього постала серія великоформатних яскравих робіт. В 1978—1981 роках Д. Дорош перейшла до олійних картин з вкладками побільшених фотографій конкретних місць. Це була своєрідна синтеза фотокопіювання й олійної техніки.

В наступному періоді (1981—84) приходять великі картини рустикальних місцевостей та інтерієрів старих будиночків. В цих працях мисткиня поєднує фотографію, олію та вжиткові об'єкти, як от крісло і т. п.

Все це органічно приводить 1987 року до „архітектурного періоду". Тут Д. Дорош зіставляє олійні картини з архітектурними об'єктами (плотом, вікнами, одвірками, тощо), компонуючи дуже своєрідні картинно-архітектурні гейби інсталяції. Цей період в одному чи іншому варіянті продовжується по сьогодні.

В першу чергу, з нього виринула концепція „міста як мистецької студії", тобто творення в місті монументальних творів для даного місця. І так, на цій виставці центральним образом є „Велика стежка для пішоходів" (пастеля на прозорім пластику й фото, 1990). В цій картині зображений вид (згори) фінансового центру Ню Йорку на долині міста, а між будинками протискається барвиста вузенька стежка з Ворт до Вотер вул. В округлих вкладках по боках подані фраґменти мистецьких розв'язок міських краєвидів з Барсельони, Парижу, Риму та інших міст. Сама стежка мала б бути мозаїчно виложена з різних матеріялів, а на будинках і в просторі були б вкомпоновані різні мистецькі твори. Ця картина є насправді конкретним проєктом для мистецького перетворення даного місця в Ню Йорку.

Дарія Дорош: „Велика стежка для пішоходів", пастеля на прозорій плястиці та фото, „42X60", 1990.

З цього проєкту розвинулася концепція цілої виставки „Стежки". Є тут довгий на 16 футів кусок мармуру, що нагадує стежку в старих італійських церквах; є спіральна стежка на 24 фути з дротяної сітки й асфальту з вложеними скляними натюрмортами; є проєкти асфальтових затичок для викладання стежок, які виглядають, як залізо. Ці затички виготовили студенти інженерії в Купер Юніон. Є фото-есей міського археолога Ню Йорку та чотири малі коляжі стежок Парижа.

На питання, чому така виставка, Д. Дорош дала несподівану відповідь. Її в основному стимулювали до цього події в Україні. Продовж довгих років вона не вірила, що таке відродження настане за її життя. Тому й цілковито заглиблювалася в американське мистецьке життя, віддалюючись тим самим від українського. Останні ж події в Україні збудили в ній почуття минулого, почуття коріння. З одного боку, вона відчула тугу за тим українським, що втратила; з другого боку, відчула сором і розчарування, що не може бути частиною того духовного комплексу й не може нічого зробити. Всі ці роздвоєності переживань зродили в ній потребу дати щось творчо назад. Іншими словами, зродилася потреба стежок назад, у минуле. Поскільки ж у минуле не можна йти, хібащо метафорно, то реальні творчі стежки треба класти в майбутнє.

На питання, чи не турбує мисткиню те, що твори мистецтва, винесені з ґалерій, музеїв чи мешкань на публічні сквери й вулиці, скоро стають буденні й непомічувані перехожими, — вона відповіла, що її це не турбує, бо вона вірить, що мистецтво мусить посилати людям сигнали, мусить діяти на них, навіть якщо вони цього не свідомі. Мистецький твір на вулиці стає частиною життя, і людина свідомо чи підсвідомо поводиться відповідно до того. Дарія Дорош вірить, що людина відчуває голод за красою, а її обстановка є образом її життя.

Виставка „Стежки" Д. Дорош відкривається у вівторок, 10-го березня, від 6-ої до 8-ої год. в AIR Gallery, 63 Crosby St. (near Spring St). В будні дні виставка відкрита від 1-ої до 6-ої год.

Богдан Бойчук

В СЕРЕДУ, 18-ГО БЕРЕЗНЯ, лідери національних груп Боснії і Ґерцоговини дійшли до згоди щодо визнання незалежности республіки. Умовою, що вдовольнила всі сторони, є поділ території і функцій управління між слов'янами-мусулманами, сербами і хорватами. В республіці оприлюднено мапу з умовними межами майбутніх автономних районів. Згідно з мапою, до сербів, котрі становлять третину населення, відійде 56 відсотків території, до слов'ян-мусулман, яких є 43 відсотки, — 27 відсотків землі, хорвати, яких налічується лише 17 відсотків, дістануть 17 відсотків території.

Піснею...

(Закінчення зі стор. 2)

Свої інструментальні твори Лисенко наповнив народними темами і мотивами.

Чи не громадянським подвигом було писати опери, не маючи в цілій Україні жадного українського оперного театру; компонувати симфонічні твори, не маючи оркестрів, які б хотіли виконувати українську музику; вірити в те, що сольоспіви-музичні сцени („Молітесь, братія, молітесь", „Гетьмани, гетьмани") на вірші забороненого Тараса Шевченка і романси на слова молодих ще тоді поетів і поеток (Олександра Олеся, Миколи Вороного, Володимира Самійленка, Лесі Українки, Дніпрової Чайки, Людмили Старицької-Черняхівської) увійдуть до репертуару співаків, і будуть потрібні народові?

Колись Сергій Єфремов назвав Лисенка людиною, що не мала ворогів. Справді, бо письменник знав, якою чистою любов'ю до свого народу світилася душа мистця. Він був втіленням часом наївної віри в добро і красу життя. Улюблене мистецтво дарувало йому піднесені почуття, які він щедро віддавав людям. Але особистим недругом Лисенка ставав кожний, хто зазіхав на його святу синівську любов до України. У згаданому числі „Свободи" з 24-го грудня 1903 року був уміщений портрет композитора і написані його рукою красномовні рядки: „З цілим світом братаймося, катам в руки не даймося".

Ми, щасливі свідки звільнення України від багатовікового рабського пониження і наруги, з вдячністю згадуємо того, хто голосом пісні прорізував темряву неволі, будив силу опору.

* * *

В Україні заплановано видання першого найповнішого „Зібрання творів Миколи Лисенка у 40 томах".

Перед лисенкознавством стоїть також завдання історично правдиво показати творчий внесок нашого композитора у всесвітню скарбницю музичного мистецтва, висвітлити ролю діяльности його учнів і послідовників у популяризації української музики серед інших культур. Завдання нелегке з огляду на відсутність систематичного добору архівних матеріялів і документів.

Звертаюсь із проханням до всіх читачів „Свободи" повідомити мене про наявність матеріялів, пов'язаних із популяризацією музики Лисенка, зокрема, в Америці та Австралії (афіші, програми, документи музичних товариств та ін.), спогадами про діяльність його учнів поза межами України.

Ласкаво прошу писати мені на таку адресу: Dr. Tamara Bulat, 73 Alexander St., Edison, N. J, 08820.

Курінний УПА В. Чав'як

13-го грудня 1991 року в містечку Галичі Івано-Франківської области помер на 70 му році життя один із найзаслуженіших бойових командирів УПА — сотник Володимир Чав'як, псевдо „Чорнота", колишній командир славного куреня „Дзвони" в 1945—1947 роках. Командир „Чорнота", народжений 1922 року в селі Тустані коло Галича, закінчив гімназію в Станиславові, де став членом ОУН. Він був одним із перших добровольців УПА в Галичині, а на вишкіл вирушив рядовим стрільцем уже 28-го липня 1943 року.

Під час довголітньої служби в УПА В. Чав'як — без формального старшинського вишколу, але на підставі виявлених ним командирських здібностей у боях із ворогом, одержував щораз відповідальніші призначення: командир роя (від серпня 1943 року); командир чоти у сотні „Змії", під командою леґендарного „Різуна" (від квітня 1944 року); організатор і командир сотні „Сірі" (від листопада 1944 року; командир куреня „Дзвони" в Станиславівському Тактичному Відтинку 22 „Чорний Ліс" (від грудня 1945 року); та командир кур'єрської групи, яка йшла на Захід (від серпня 1947 року). На терені Чехії в листопаді 1947 року він був тяжко ранений і в непритомному стані потрапив живий в руки ворога. Його перевезли до СССР та засудили на 25 років ув'язнення.

За виявлені в боях мужність і героїзм та вміле керівництво бойовими відділами В. Чав'як одержав Бронзовий Хрест Бойової Заслуги (1945 рік) від Крайового Командира УПА-Захід та Срібний Хрест Бойової Заслуги 2-ої кляси (1946 року) від Головного Командира УПА. Його також постійно підвищували у військових ранґах аж до сотника, із датою старшинства 22-го січня 1946 року.

У повстанському журналі „Чорний Ліс", який з'являвся в Станиславівщині в 1947—1950 роках, (див. передрук у „Літописі УПА", тт. 3-4) вміщено 8 статтей-спогадів, у яких згадується про командира „Чорноту", а також — спогад (у першому числі, від червня 1947 року), автором якого був В. Чав'як. У ньому він описує наскок куреня „Дзвони" на большевиків у Чорному лісі над селом Завоєм, Перегінського району, в грудні 1945 року.

Два роки тому він написав коротку автобіографію-спогад про свою участь в УПА, про переживання в слідчих тюрмах у Відні, Станіславові і Києві (тут був в одній камері із нинішним митрополитом В. Стернюком), ув'язнення на Воркуті та про переслідування КҐБ після свого формального звільнення. Ця праця появиться у 19 томі „Л-УПА", яку автор закінчує такими словами: „Отаке моє життя. Вимріяв собі з дитинства інше. Не так сталося, як гадалося. Але не стогну від ран, не нарікаю на долю, бо всміхається до нас Вільна Україна. Комусь треба було платити за волю. Дав Бог — заплатив і я. Слава Йому. Слава Україні! Героям Слава!"

Під час розмови із Покійним у квітні минулого року я переконливо відчув, що він твердо вірив у правоту визвольних змагань УПА і не жалував своїх понад 40 років тюрем, таборів, заслань та переслідувань. Він згадував, що його єдине бажання — пожити хоч один день у самостійній Україні. Можна собі уявити радість Покійного, коли проголошену незалежність України підтвердили більш як 90 відсотками учасники референдуму 1-го грудня 1991 року.

Петро Содоль

ВИСЛІДИ РЕФЕРЕНДУМУ в Південно-Африканській Республіці, що відбувся у вівторок, 17-го березня, свідчать, що більшість білих громадян країни виступила за скасування системи апартеїду. Президент де Клерк дістав переконливу перемогу в боротьбі за перебудову існуючого політичного устрою ПАР. Апартеїд відкинули 68.7 відсотка учасників референдуму. Західній світ із вдоволенням зустрів цю новину. Президент ЗСА Буш закликав усіх громадян ПАР згуртуватися довкола уряду і сприяти переходові до демократичного суспільства. Із заявами про свій намір припинити дію економічних санкцій щодо ПАР виступили уряди Данії, Норвегії, Швеції, Фінляндії.

ДО 500 СЛІПИХ ЗІБРАЛОСЯ в понеділок, 16-го березня, в столиці Румунії, вимагаючи уваги до себе з боку уряду. Демонстранти скандували: „Ми хочемо працювати, а не жебрати!" Сліпі чекають від парляменту нового законодавства щодо цієї категорії інвалідів, яке б передбачало безкоштовну медичну обслугу і місячну платню в сумі 14,000 леїв (до 70 дол.). Статистика свідчить, що в Румунії є 18,000 сліпих і тільки 4,000 з них мають працю.

НА РОСІЙСЬКО-КИТАЙСЬКОМУ кордоні знешкоджено спробу контрабандного перевозу до Китаю зброї. Митники станції Забайкальськ, перевіряючи речі закордонних пасажирів, виявили два міномети і пристрій для пуску протитанкових ракет. У процесі слідства було з'ясовано, що зброю таємно перевезено з Ірану до Азербайджану, а відтак до Росії, де її успішно довезли аж до китайського кордону в Читинській області.

Свято Державности в Балтиморі

Теж і цього, 1992, року українська громада Балтимору вшанувала Акти Самостійности і Соборности України 1918—1919 років. Цьогорічне традиційне Свято Державности влаштувала наша громада в час, коли уже реалізується будова вільної і незалежної України. Свято підготовано спільними заходами УККА і УАКР на день 2-го лютого 1991 року і воно відбулося в парафіяльній залі УКЦ св. Михаїла. На свято запрошено наших сенаторів і конґресменів, представників етнічних громад. Губернатор Віліям Доналд Шейфер і мейор Балтимору Курт Шмок видали з цієї нагоди проклямації. На Домі Української Молоді гордо повівав синьо-жовтий прапор. Були теж гості з України, а між ними близький співробітник В. Чорновола.

В залі, відповідно прибраній (на сцені — історичні дати і золотий тризуб, на стінах — написи: „Вже воскресла Україна! Боже благослови!"), свято почалось відспіванням американського і українського славнів Вірою Ганкевич-МекФітерс та присутніми на залі.

Свято відкрив Климентій Баб'як, голова Відділу УККА, привітав присутніх священиків, офіційних гостей, гостей з України, нашу громаду. У своєму слові вказав він на те, що українська діяспора повсякчасно працювала над осягненням волі Україні. Вона все вірила, що правда переможе і Україна стане вільною. А тепер, об'єднуючись, заявляє свою солідарність з українським народом в його змаганнях довершити і закріпити державне будівництво.

Святочну доповідь виголосив о. Григорій Подгурець, настоятель УАПЦ св. Андрія в Силвер Спринґ, Мериленд. В своїй гарній промові о. Подгурець вказав на те, що від Січневих Актів 1918 і 1919 років минуло понад 70 років і в цьому часі в Україні зайшли колосальні зміни. Незалежність України сьогодні вважав він прямою похідною цих Актів. Вказав теж на те, що на восьмому дні по проголошенні незалежності, а саме 29-го січня 1918 року українська молодь дала першу жертву крові під Крутами в обороні незалежної України. Безкровні події 1991 року — проголошення незалежности 24-го серпня та вислід референдуму 1-го грудня — вважав він втручанням Божого Провидіння. Порушив теж питання, яку ж дату святкувати, вважаючи, що перше грудня є гідне цього, бо тоді всенародним демократичним голосуванням Україна заявила свою волю до незалежности. Бог визволив нас з домовини, заявив доповідач, то нехай і далі тримає нас в своїй опіці і поставить на ноги. Наш народ мусить лишитися одностайним і йти, не зупиняючись і не вертаючись, у своє світле майбутнє, а ми на поселеннях маємо йти з Богом та з нашим, колись поневоленим і тепер визволеним, народом.

Згодом школа українознавства привітала учасників свята Державности деклямаціями-монтажем із віршів О. Олеся. Виступ дітей підготовила Наталка Карбач з України. Опісля мґр Степан Басараб представив залі гостей: сенатора Пола Сарбейнса, конґресмена Б. Кардина і конґресменку Гелен Бентлі, представників етнічних громад. Сенатор П. Сарбейнс у своєму привіті згадав про довгі роки праці нашої громади на користь поневоленої України та радісні події останніх місяців, яких ніхто із нас не сподівався. Він дав належний кредит українській громаді в Мериленді за її активність, вказуючи на одне з кращих видань з нагоди 200-ліття ЗСА, а саме книжку „Українці Мериленду", видану УЕАМ, видання УККА „Статус УНР в 1918—1920 рр.", а теж і ефективність Гарвардського проєкту із трьома катедрами українознавства. Свій виступ закінчив окликом „Боже, благослови Україну!"

Конґресмен Б. Кардин заявив, що радіє подіями в Україні та висловив захоплення нашою громадою за те, що так завзято боролась роками за незалежну Україну, її національні і людські права. Він вважав, що ЗСА відіграє головну ролю в стабілізаці України. Він особисто старатиметься допомагати Україні в стабілізації її державности.

По привітах членів Конґресу ЗСА виступила група гостей з України. Богдан Кікена деклямував Т. Шевченка „Сонце заходить", а Наталка Карбач, Богдан Кікена, Андрій Базалицький і Григорій Яремкін проспівали в'язку патріотичних пісень при супроводі гітари (А. Базалицький), а саме: „Ой у лузі червона калина", „Гей там на горі Січ іде" та „Ой там на горі женці жнуть".

Опісля хор УКЦ св. Михаїла в Балтиморі під дириґентурою д-ра Дмитра Коструб'яка виконав „Владико неба і землі" з опери „Запорожець за Дунаєм" із сольом Віри Ганкевич-МекФітерс, та молитву „Боже Великий".

По вечері у буфетовому стилі, приготованій жіноцтвом нашої громади, зокрема 59 Відділом СУА, виступили із словом-привітом конґресменка Гелен Делич-Бентлі, представник естонської громади, польської громади, Святослав Каранський, кандидат на сенатора З. Зарвел.

Від УАКРади заключне слово мав д-р Андрій Лемішко, голова Осередку Сприяння Рухові. У ньому він вказав на століття визвольних воєн України, на мільйонові жертви боротьби, на єхидність сусідів. Згадав теж і мирні, але безуспішні визвольні заходи кирило-методіївців. Подібно ж було і в 1917—18—19 рр. — російська підступність і ментальність не дозволила затвердити українську державність.

Але прийшли 24-го серпня і 1-ше грудня 1991 року і 91 відсотки було за тим, щоб Україні бути вільною і соборною. Так ми тепер, закінчив доповідач, як і колись наші предки, „Бога нічого більше не просимо, тільки спокою, єдности і раю у нашій Батьківщині".

Свято закінчено співом-молитвою „Боже, вислухай благання". Частини промов на святі, зокрема слово д-ра А. Лемішки, передано в Україну „Голосом Америки", представниця якого була учасницею свята. Про те повідомляли нас уже зі Львова. Запрошення і програмки свята були роботи Климентія Баб'яка, над мистецьким оформленням сцени працював Теодор Кузьмів.

Б. С.

В. Брюховецький...

(Закінчення зі стор. 1)

титься в забудуваннях колишньої академії на Подолі. В доповіді та детальних відповідях на запитання, ректор В. Брюховецький вияснив ряд проблем практичного порядку. На початковому етапі академія потребуватиме допомоги від західніх академічних чинників (потреби бібліотеки, ляборатрій, відновлення деяких будинків) та від української діяспори. Треба сподіватися, що й українська молодь діяспори скористає із цього університету, в якому навчання буде вестися двома мовами — українською й англійською.

Присутні спонтанно відгукнулися на цю важливу ініціятиву і склали готівкою понад 7,000 та здеклярували біля 2,500 дол. Один громадянин погодився подарувати для академії свою цінну бібліотеку, яку він пильно призбирав на протязі 40 років. Висловлено погляд, щоби в більшості осередків постали клюби прихильників академії, які могли б прийняти традиційну назву — Києво-Могилянського Братства Прихильників Академії.

Вечором провадив від Товариства Сприяння Рухові д-р Василь Маркусь.

Пожертви можна складати на конто Руху (звільнене від податків) із зазначенням „Фонд Академії" (RUKH — Academy Fund), висилаючи чека на адресу: Rukh, 2247 W. Chicago Ave., Chicago, Ill. 60622.

До питань...

(Закінчення зі стор. 2)

може привести до хаосу. Узгоджування валюти стосовно до інфляції не завжди буває вдалим, особливо тоді, коли інфляція зростає приспішеними темпами. Інфляції викликають зрозумілу нервозність в інвеститорів, які переводять заощаджені чи заінвестовані фонди у більш стійкі джерела доходів.

Плавуча рата потребує добре налагоджених ринкових механізмів, що відчутно реаґують на об'єктивно складені закони вільного ринку („оптимізм гнучкости" або „песимізм гнучкости"). Тобто, початково погіршується торговий балянс, який згодом переходить у серію однопільних чи двопільних девальвацій.

Із сутнісного боку, система СНД ще не готова ввести схему плавучих рат. Надто скомплікований ринок, надто висока непевність і нивиробленість ринкових пристроїв для співпадання до хитань валют на міжнародних ринках — не є корисними для СНД. Хоч система Б. В. однаково тяжка для повноцінного здійснення, її залежність від більш стійкого золотого стандарту, філософічно ближча державам СНД. Адже один параметр — золото — відомий і відносно стійкий. Похідні параметри, орієнтуючись на стійкий депозит, самі переслідують принципи стійкости. Якщо, для прикладу, вартість одиниці золота пропорційно зростатиме до емісії, резервний банк СНД чи Росії зміг би навіть оминути недобори, що допровадили до упадку систему Б. В. у 1971 році. Адже наука з помилок системи Б. В. при введенні ряду сутнісних коригентів може відтворити назагал спринятливі концепції для практичного вжитку держав СНД. Мені здається, що для новоствореного „бльоку" СНД подана вгорі модифікована схема Б. В. може бути життєздатною у довгопробіжному здійсненні.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 28-го БЕРЕЗНЯ 1992 р.

Ню Бранзвик, Н. Дж. Звичайні річні загальні збори 353-го Відд. Т-ва Запорізька Січ о год. 4-ій по пол. під адресою: 71 Вен Лю авеню, Мілтавн, Н. Дж. На порядку нарад: звіти уступаючої Управи і вибір нової на 1992 рік. Проситься членів Відділу прибути на збори. — Управа Відділу.

● РІЗНЕ ●

ДО ЗАЦІКАВЛЕНИХ ОСІБ ТА КОМПАНІЙ!

Від'їжджаю на півроку на Закарпаття. Зміг би зайнятись інтересами якоїсь компанії, заручившись взаємовигідною угодою. Зацікавлених прошу телефонувати на протязі дня до 11-ої год. веч.

(718) 441-8998, просити Віктора

● РОЗШУКИ ●

Ольга Кузьменко пошукує брата **ВАСИЛЯ КУЗЬМЕНКА.**

Хто знав би про нього або він сам прошу писати на:

P.O. Box 524

New York, N.Y. 10021